

**SEDM
MANŽELŮ
EVELYN
HUGO**

román

**TAYLOR
JENKINS
REID**

AUTORKA BESTSELLERŮ

DAISY JONES & THE SIX A MALIBU V PLAMENECH

**SEDM
MANŽELŮ
EVELYN
HUGO**

Copyright © 2017 by Rabbit Reid, Inc.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martina Šimová, 2023

Cover © Donna Cheng, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3196-1 (pdf)

**SEDM
MANŽELŮ
EVELYN
HUGO**

TAYLOR JENKINS REID

přeložila Martina Šímová

Pro Lilah.
Natři to patriarchátu, miláčku.

Evelyn Hugo vydraží šaty

PRIYA AMRITOVÁ

2. března 2017

Filmová legenda a ikona 60. let Evelyn Hugo právě oznámila, že prostřednictvím aukční síně Christie's vydraží dvanáctery své nejslavnější šaty s cílem darovat výtěžek na výzkum v boji proti rakovině prsu.

Hugo je ve svých sedmdesáti devíti letech dlouhodobým symbolem půvabu a elegance. Je známá svým osobitým stylem, který je zároveň smyslný i zdrženlivý, a mnohé z jejích módních kreací jsou považovány za pilíře dějin módy a Hollywoodu.

Ty, kteří by rádi vlastnili kus historie s velkým H, nepochybně zaujmou nejen samotné šaty, ale také příležitosti, při kterých je Hugo měla na sobě. Dražba zahrne smaragdově zelené šaty od Mirandy La Condy, které oblékla v roce 1959 u příležitosti předávání Cen Akademie, dále nabírané fialové šaty z organtýnu s vykrojeným výstřihem, v nichž dorazila na premiéru *Anny Kareninové* v roce 1962, či hedvábné šaty od Michaela Maddaxe v námořnické modré, v nichž v roce 1982 vyhrála Oscara za film *Pro nás všechny*.

Hugo za svou kariéru přestála řadu skandálů; v neposlední řadě je nutno zmínit jejích sedm manželství, včetně několik desítek let trvajících vztahu s filmovým producentem Harrym Cameronem. Tito dva hollywoodští veteráni spolu měli dceru, Connor Cameronovou, která byla nepochybně jedním z důvodů uspořádání dražby. Slečna Cameronová loni krátce po svých jedenačtyřicátých narozeninách podlehla rakovině prsu.

Hugo, dcera kubánských imigrantů, se narodila roku 1938 jako Evelyn Elena Herrerová a vyrostla v newyorské čtvrti Hell's Kitchen. Do roku 1955 si stačila proklestit cestu do Hollywoodu, obarvit se na blond a dát se překřtít na Evelyn Hugo. Takřka přes noc se zařadila mezi hollywoodskou smetánku. Na výsluní zůstala přes třicet let, než na konci 80. let pověsila herectví na hřebík a provdala se za finančníka Roberta Jamisona, staršího bratra trojnásobné držitelky Oscara, herečky Celie St. James. Nyní, po smrti svého sedmého manžela, žije Hugo na Manhattanu.

Ideál půvabu a odvážné sexuality, nadpřirozeně krásná Hugo už řadu let fascinuje filmové diváky po celém světě. Tržby z výše zmíněné aukce dle předpokladů přesáhnou 2 miliony dolarů.

1

„Můžeš na chvílku ke mně do kanceláře?“

Rozhlédnu se po okolních stolech a potom se otočím na Frankie, abych zjistila, na koho přesně mluví. Ukážu na sebe. „Mluvíš na mě?“

Frankie se mnou nemá trpělivost. „Ano, Monique, na tebe. Proto jsem řekla: ‚Monique, můžeš na chvílku ke mně do kanceláře?‘“

„Promiň, slyšela jsem jenom ten konec.“

Frankie se odvrátí. Popadnu zápisník a vyrazím za ní.

Na Frankie je něco pozoruhodného. Nevím, jestli se dá označit za klasicky přitažlivou – má strohé rysy a oči daleko od sebe –, ale stejně je typ člověka, na kterého se musíte mermomocí dívat a obdivovat ho. Když Frankie, se štíhlou postavou vysokou metr osmdesát, krátce střiženým afrem a zálibou v pestrých barvách, vejde do místnosti, každý si jí všimne.

Tuhle práci jsem vzala částečně kvůli ní. Vzhlížím k ní od chvíle, co jsem začala chodit na žurnalistiku a četla její články na stránkách téhož časopisu, který teď vede a já pro něj v současnosti píšu. A zcela upřímně mě inspiruje i to, že nám šéfuje černoška. Sama jsem míšenka – díky černošskému otci mám světle hnědou pleť a tmavě hnědé oči, zatímco za obličej plný pih vděčím své bílé matce – a kvůli Frankie jsem si o trochu jistější, že i já můžu jednoho dne zastávat vedoucí pozici.

„Posaď se,“ řekne mi Frankie, zatímco si sama sedá, a pokyne mi k oranžovému křeslu na opačné straně jejího stolu z plexiskla.

Rozvážně si sednu a překřížím nohy. Čekám, až mi Frankie řekne, co má na srdci.

„Takže, stalo se něco poměrně zarážejícího,“ začne a dívá se na svůj počítač. „Agenti Evelyn Hugo poptávají reportáž. Exkluzivní interview.“

Instinkt mě ponouká k tomu, abych vyhrkla *No ty vado*, ale taky *Proč mi to říkáš?* „O čem přesně?“ zeptám se.

„Podle mě se to týká té její dražby šatů,“ odpoví Frankie. „Myslím, že jí hodně záleží na tom, aby pro Americkou nadaci pro výzkum rakoviny prsu vydělala co nejvíc peněz.“

„Ale její tým to nepotvrdil?“

Frankie zavrtí hlavou. „Potvrdili mi jediné to, že Evelyn má něco na srdci.“

Evelyn Hugo je jednou z největších filmových hvězd všech dob. Ani nemusí mít něco na srdci, aby ji všichni poslouchali.

„To by pro nás mohla být senzace na titulní stranu, vid? Vždyť je to žijící legenda. Nebyla osmkrát vdaná nebo tak něco?“

„Sedmkrát,“ odvětví Frankie. „A ano. Má to obrovský potenciál. Právě proto doufám, že si důkladně vyslechneš, co ti řeknu vzápětí.“

„Co tím myslíš?“

Frankie se zhluboka nadechne a mě se při výrazu, který se jí rozhostí ve tváři, zmocní pocit, že dostanu padáka. Potom ale řekne: „Evelyn si vyžádala speciálně tebe.“

„Mě?“

Tohle je podruhé za posledních pět minut, kdy mě zarazí, že má někdo zájem se mnou mluvit. Potřebuju zapracovat na svém sebevědomí. Nutno podotknout, že poslední dobou dost utrpělo. I když proč předstírat, že někdy dosahovalo nějakých závratných výšin?

„Budu upřímná, reagovala jsem stejně,“ poznamená Frankie.

Teď budu upřímná zase já – trochu mě tím urazí. I když pochopitelně vím, proč to řekla. Pro *Vivant* nepracuju ještě ani rok a většinou píšu nafouknuté brakové články. Předtím jsem psala pro *Discourse*, web o kultuře a současných událostech, který se označuje za zpravodajský magazín, ale ve skutečnosti je to jen blog s chytlavými titulky. Většinou jsem přispívala do rubriky „Moderní život“ články na populární témata a komentáři k událostem.

Po letech strávených na volné noze byla tahle práce pro *Discourse* hotová spása. Když mi ale nabídli místo ve *Vivantu*, nemohla jsem si pomoci. Po příležitosti připojit se ke skutečné instituci a pracovat mezi legendami jsem doslova skočila.

První den v nové práci jsem prošla kolem stěn vyzdobených ikonickými obálkami, jež zahýbaly kulturou – ta s feministickou aktivistkou Debbie Palmerovou, která nahá a v pečlivě promyšlené póze stojí na vrcholu mrakodrapu s výhledem na Manhattan v roce 1984, nebo titulní strana z roku 1991, na níž umělec Robert Turner maluje plátno, zatímco text pod ním oznamuje, že má AIDS. Připadalo mi neuvěřitelné, že jsem součástí světa *Vivantu*. Vždycky jsem toužila po tom, vidět své jméno na jeho lesklých stránkách.

Jenže posledních dvanáct čísel bohužel nedělám nic jiného, než že pokládám bezduché otázky lidem z tradičně bohatých rodin, zatímco moji bývalí kolegové z *Discoursu* se pokoušejí změnit svět a jejich články se šíří po internetu rychlostí světla. Jednoduše řečeno si ze sebe zrovna nesedám na zadek.

„Hele, nejde o to, že bychom tě tu neměli rádi, naopak,“ pokračuje Frankie. „Myslíme si, že tě ve *Vivantu* čekají velké věci, ale doufala jsem, že tuhle záležitost svěřím jednomu z našich zkušenějších reportérských es. Tudíž k tobě chci být upřímná a říct ti, že jsme tě Evelyninu týmu nenabídli. Poslali jsme jim pět velkých jmen a oni odpověděli s tímhle.“

Frankie ke mně natočí monitor svého počítače a ukáže mi e-mail od někoho jménem Thomas Welch, což bude nejspíš Evelynin agent.

Odesílatel: Thomas Welch
Příjemce: Troupová, Frankie
Kopie: Stamey, Jason; Powers, Ryan

Buď to bude Monique Grantová, nebo nikdo.

Pohlédnu na Frankie, jako by do mě uhodilo. A upřímně řečeno jsem taky tak trochu u vytržení z toho, že se mnou chce mít hvězda kalibru Evelyn Hugo cokoliv do činění.

„Ty Evelyn Hugo *znáš*? O to tady jde?“ vyzvídá Frankie a otočí monitor zpátky ke své straně stolu.

„Ne,“ odpovím. Jsem překvapená, že se mě na něco takového vůbec ptá. „Viděla jsem pár jejích filmů, ale je to trochu jiná generace.“

„Takže se nijak osobně neznáte?“

Zavrtím hlavou. „Rozhodně ne.“

„Nejsi náhodou z Los Angeles?“

„To jo, ale s Evelyn Hugo by mě mohlo něco spojovat snad jedině v případě, že by můj táta kdysi pracoval na jednom z jejích filmů. Dělal jako fotograf na place. Můžu se zeptat mámy.“

„Super. Díky.“ Frankie na mě s očekáváním pohlédne.

„Mám se jí zeptat teď?“

„Mohla bys?“

Vytáhnu telefon z kapsy a napíšu matce zprávu: *Pracoval táta někdy na nějakém filmu Evelyn Hugo?*

Na displeji se objeví tři tečky, a když zvednu hlavu, zjistím, že se mi Frankie snaží nahlédnout do telefonu. Zjevně si uvědomí, že mi zasahuje do soukromí, protože se odtáhne a opře se v křesle.

Telefon cinkne.

Máma píše: *Možná? Těch filmů bylo tolik, že je těžké si to všechno pamatovat. Proč?*

To je na dlouho, odpovím, ale snažím se zjistit, jestli nemůžu mít něco společného s Evelyn Hugo. Myslíš, že ji táta mohl znát?

Máma na to: *Ha! Ne. Tvůj otec se nikdy nestýkal s žádnými celebritami na place. I když jsem dělala, co jsem mohla, aby nám obstaral nějaké ty slavné přátele.*

Zasměju se. „Vypadá to, že ne. Žádné napojení na Evelyn Hugo.“

Frankie přikývne. „Dobrá, další teorie tudíž zní, že si její tým vybral někoho méně průbojného, protože chtějí mít pod kontrolou tebe, a tím pádem i vyznění celého článku.“

Cítím, že mi znovu vibruje telefon. *To mi připomíná, že jsem ti chtěla poslat krabici tátových starých fotek. Jsou fakt překrásné. Mám je ráda tady u sebe, ale myslím, že ty si je zamiluješ ještě víc. Pošlu je tenhle týden.*

„Myslíš, že takříkajíc vykořisťují slabé.“

Frankie se pousměje. „Tak trochu.“

„Takže lidi od Evelyn Hugo se nám podívali do tiráže, našli moje jméno na pozici podřadné redaktorky a teď si myslí, že mě budou moct šikanovat. Takhle nějak to je?“

„Toho se bojím.“

„A tohle mi říkáš, protože...“

Frankie zvažuje, jak odpovědět. „Protože si nemyslím, že se šikanovat necháš. Myslím si, že tě podceňují. A ten rozhovor chci. Chci, aby se o něm psalo i v ostatních novinách.“

„Co mi tím chceš říct?“ zeptám se a lehce se v křesle zavrtím.

Frankie před sebou sepne ruce, položí je na stůl a nakloní se ke mně. „Ptám se tě, jestli máš dost kuráže na to, postavit se Evelyn Hugo.“

Kdybych si ráno sestavila žebříček pravděpodobných otázek, co mi dnes někdo položí, zastávala by tahle příčku někde kolem devátého milionu. Jestli mám dost kuráže na to, abych stanula tváří v tvář Evelyn Hugo? To netuším.

„Jo,“ odpovím nakonec.

„To je všechno? Víc mi k tomu neřekneš?“

Tuhle příležitost chci. Chci napsat ten článek. Už mě neba-ví být firemní otloukánek. A potřebuju zaskórovat, zatraceně.

„To si sakra piš, že jo.“

Frankie přikývne, uvažuje o tom. „Lepší, ale pořád nejsem přesvědčená.“

Je mi pětatřicet. Píšu přes deset let. Jednou chci uzavřít smlouvu na knihu. Chci si vybírat, o čem budu psát. Nakonec chci být tou reportérkou, kterou se lidi snaží zverbovat za každou cenu, když jim zavolá někdo jako Evelyn Hugo. Ve *Vivantu* nedosahuju svého plného potenciálu. Jestli se mám dostat tam, kam chci, něco se musí pohnout. Někdo mi musí jít z cesty. A musí to být rychle, protože v současné době nemám nic než tuhle zatracenou kariéru. Pokud chci, aby se věci změnily, musím změnit způsob, jakým je dělám. A pravděpodobně dost drasticky.

„Evelyn chce mě,“ řeknu. „Ty chceš Evelyn. Nemyslím, že musím přesvědčovat já tebe, Frankie. Spíš bys ty měla přesvědčit mě.“

Frankie mlčí jako zařezaná, prsty má sepjaté, dívá se přímo na mě. Chtěla jsem jí zaimponovat, ale možná jsem přestřelila.

Cítím se stejně jako tehdy, když jsem zkusila posilovat a začala s osmnáctikilovým závažím. Když to člověk hned ze začátku přepískne, všem je jasné, že nemá ponětí, co dělá.

Stojí mě všechny síly, abych to nevzala zpátky a kajícně se neomluvila. Máma mě vychovala tak, abych byla zdvořilá, zdrženlivě slušná. Celý život se domnívám, že zdvořilost rovná se podřízenost. S tímhle druhem laskavosti jsem ale daleko nedošla. Svět respektuje lidi, kteří si myslí, že by ho měli řídit. Nikdy jsem tomu nerozuměla, ale už s tím nehodlám dál bojovat. Jsem tady proto, abych jednoho dne byla jako Frankie, možná ještě lepší než Frankie. Abych psala zásadní, důležité články, na které budu pyšná. Abych po sobě zanechala stopu. A tomu se ještě ani zdaleka neblížím.

Napětí sílí s každou uplynulou vteřinou, ticho trvá tak dlouho, až mám pocit, že mě zlomí. Frankie ale povolí jako první.

„Dobrá,“ řekne, a když se zvedá z křesla, natáhne ke mně ruku.

Zmítá mnou šok a pýcha, když k ní natahuju tu svou. Dám si záležet na tom, abych měla pevný stisk, ten Frankiin je jako svěrák.

„Zaválej, Monique. Kvůli nám i kvůli sobě, prosím.“

„To udělám.“

Odstoupíme od sebe, vyrazím ke dveřím. „Možná Evelyn četla ten tvůj článek o lékařem asistované sebevraždě, který jsi napsala pro *Discourse*,“ řekne Frankie těsně předtím, než odejdu z místnosti.

„Cože?“

„Byl fantastický. Třeba tě chce právě kvůli němu. Tak jsme tě našli my. Je to výborný článek. Nejen kvůli počtu přečtení, ale i kvůli tobě – protože je to krásná práce.“

Byl to jeden z prvních skutečně smysluplných článků, které jsem napsala sama za sebe. S návrhem na něj jsem přišla poté, co mi zadali článek o nárůstu popularity takzvaných microgreens, konkrétně v rámci brooklynské gastronomické scény. Vyrazila jsem na trh v Park Slope vyzpovídat místního farmáře, a když jsem mu přiznala, že nechápu, co lidé vidí na brukvi, řekl mi, že zním jako jeho sestra. Ta jedla v podstatě jenom maso, tedy až do minulého roku, kdy se dala na veganskou organickou stravu, protože bojovala s rakovinou mozku.

Jak rozhovor postupoval, farmář mi začal vyprávět o podpůrné skupině kolem lékařem asistované sebevraždy, k níž se se sestrou přidali – šlo o shromáždění pro pacienty na sklonku života a jejich milované. Mnoho lidí z té skupiny bojovalo za právo na důstojnou smrt. Bylo jasné, že zdravé stravování jeho sestře život nezachrání, a ani jeden z nich nechtěl, aby trpěla déle, než bude nutné.

Okamžitě jsem věděla, že z hloubi duše toužím po tom, dát lidem z té podpůrné skupiny možnost podělit se o svůj příběh.

Vrátila jsem se do kanceláře *Discoursu* a sepsala návrh na článek. Myslela jsem si, že mě vzhledem k mým dosavadním

textům o hipsterských trendech a názorech celebrit odmítnou, ale ke svému překvapení jsem dostala zelenou.

Na článku jsem pracovala neúnavně, chodila jsem na schůzky v suterénech kostelů, zpovídala jejich účastníky, psala jsem a přepisovala, dokud jsem si nebyla jistá, že můj článek předkládá celistvý obraz – tedy jak otázku milosrdenství, tak i tu morálních zásad – pomoci trpícím lidem s ukončením života.

Na ten článek jsem vůbec nejpyšnější. Nejednou jsem se po dni stráveném v práci vrátila domů a znovu si ho přečetla, abych si připomněla, čeho jsem schopná a jaké uspokojení mi přináší popisovat pravdu bez ohledu na to, jak těžce stravitelná může být.

„Děkuju,“ obrátím se na Frankie.

„Jenom říkám, že máš talent. Třeba je za tím tohle.“

„Nejspíš ale není.“

„Ne,“ odvětlí. „Nejspíš ne. Ať už jde ale o cokoliv, napiš ten článek dobře a příště to tak bude.“

Evelyn Hugo kápne božskou

JULIA SANTOSOVÁ

4. března 2017

Povídá se, že femme fatale / ŽIJÍCÍ LEGENDA / nejkrásnější blond děva na světě Evelyn Hugo vydraží své šaty, a navíc poskytne rozhovor, což neudělala celá desetiletí.

PROSÍM, ať nám konečně řekne o všech těch svých zatracených manželích. (Čtyři ještě dokážu pochopit, možná i pět, šest, i když je to skoro za hranou, ale sedm? Sedm manželů? A to ani nezmiňuju, že na počátku osmdesátek měla románek s kongresmanem Jackem Eastonem. Ty sis pořádně zašpásovala, holka.)

A pokud nekápne božskou o svých manželích, doufejme, že alespoň veřejně promluví o tom, jak přišla k tomu obočí. No tak, NEBUĎ SKRBLÍK A PODEĎL SE O TU NÁDHERU, EVELYN.

Když E vidíte na starých fotkách – s mosazně blond vlasy, tmavým obočím rovným jako pravítko, tmavě opálenou kůží a těma jejíma zlatohnědýma očima –, nezbyde vám než všeho nechat a zírat na ni jako u vytržení.

A nechtějte, abych začala o jejím těle.

Žádný zadek, žádné boky – jen obrovská prsa a postavička jako proutek.

Na takovém těle pracuju v podstatě celý svůj dospělý život. (Poznámka: Mám k němu vážně hodně daleko. Možná za to můžou ty spaghetti bucatini, co jím k obědu celý tenhle týden.)

Štve mě jen jedna věc: Evelyn si pro ten rozhovor mohla vybrat kteréhokoliv novináře. (Ehm, mě?) Ale ona si místo toho vybere nějakého zelenáče z *Vivantu*? Mohla by mít kohokoliv. (Ehm, mě?) Proč tahleta Monique Grantová (a ne já)?

Uf, no dobře. Jsem jenom zatrpklá, protože si nevybrala mě.

Vážně bych si měla sehnat fleka ve *Vivantu*. Ti schramstnou všechny lahůdky.

KOMENTÁŘE:

Hihello565 píše: Ani lidi od *Vivantu* už pro *Vivant* nechtějí pracovat. Korporátní panstvo, co produkuje cenzurovaný krávinu a podlízá reklamě.

Pppppppppps reaguje na Hihello565: Jo, OK. Něco mi říká, že kdyby ti nejrespektovanější a nejsostifikovanější časopis v zemi nabídl práci, vzala bys to.

EChristine999 píše: Neumřela Evelynina dcera nedávno na rakovinu? Mám dojem, že jsem o tom tuhle něco četla. BTW, ta fotka Evelyn u hrobu Harryho Camerona? Na pár měsíců mě prakticky položila. Krásná rodina. Je hrozně smutné, že o ně přišla.

PaniJeanineGrambová píše: Evelyn Hugo je mi ÚPLNĚ UKRADENÁ. PŘESTAŇTE O LIDECH JAKO ONA PSÁT. Její manželství, aférky a většina jejích filmů dokazují jedinou věc: je to děvka. Tři hodiny ráno je ostudou pro všechny ženy. Věnuje pozornost lidem, kteří si to zaslouží.

SexyLexi89 píše: Evelyn Hugo je dost možná ta nejnádhernejší ženská všech dob. Ten záběr v *Boute-en-Train*, kdy nahá vystupuje z vody a stříh přijde těsně předtím, než se objeví její bradavky? Výborný.

PennyDriverKLM píše: Všichni se Evelyn Hugo klaňte za to, že z blond vlasů a tma-vého obočí udělala LOOK STOLETÍ. Evelyn, vzdávám ti hold.

YuppiePigs3 píše: Moc hubená! Nic pro mě.

EvelynHugoJeSvětice píše: Tahle ženská věnovala MILIONY DOLARŮ charitativním organizacím starajícím se o týrané ženy a zájmy LGBTQ+ komunity a teď draží šaty pro výzkum rakoviny a jediný, o čem dokážete napsat, je její fajnový obočí? Vážně?

JuliaSantos@TheSpill reaguje na EvelynHugoJeSvětice: V tomhle máte asi pravdu. PARDON. Ale abych k sobě byla fér: Miliony začala vydělávat tím, že byla v šedesátkách pořádně zjištěná potvora. A nikdy by neměla takový vliv, kdyby nebylo jejího nadání a krásy, a v životě by nebyla tak nádherná bez TOHO OBOČISKA. Ale fajn, dobrá poznámka.

EvelynHugoJeSvětice reaguje na JuliaSantos@TheSpill: Uf. Pardon, že jsem byla taková netýkavka. Neobědvala jsem. Mea culpa. Asi na tom nesejde, ale Vivant ten článek nesfoukne ani z poloviny tak dobře, jako byste to dovedla vy. Evelyn si měla vybrat vás.

JuliaSantos@TheSpill reaguje na EvelynHugoJeSvětice: Že jo????? A kdo je vůbec ta Monique Grantová? NIKDO. Však já ji dostanu...

2

Několik posledních dní trávím tím, že si o Evelyn zjišťuju všechno, co se dá. Nikdy jsem nebyla velký filmový fanoušek, a už vůbec mě nezajímají staré hollywoodské hvězdy. Ale Evelynin život – alespoň jeho současná, veřejně známá verze – by vydal na deset telenovel.

Nejdřív sňatek, který uzavřela ještě jako neploetá a který skončil rozvodem v jejích osmnácti letech. Potom námluvy zosnované filmovým studiem a bouřlivé manželství s králem Hollywoodu Donem Adlerem. Zvěsti o tom, že ho opustila, protože ji bil. Její comeback ve snímku Francouzské nové vlny. Blesková svatba ve Vegas se zpěvákem Mickem Rivou. Oslnivé manželství s elegantním Rexem Northem, které zkrachovalo na mimomanželských avantýrách obou zúčastněných. Krásný milostný příběh jejího života s Harrym Cameronem a narození jejich dcery Connor. Srdcervoucí rozvod a Evelynina téměř okamžitá svatba s jejím dávným režisérem Maxem Girardem. Údajná aféra s o mnoho mladším kongresmanem Jackem Eastonem, která ukončila vztah s Girardem. A konečně manželství s finančníkem Robertem Jamisonem; o sňatku se šušovalo, že Evelyn k němu přinejmenším částečně ponoukla touha pomstít se své někdejší herecké kolegyni – a Robertově sestře – Celii St. James. Teď už jsou však všichni její manželé po smrti, a Evelyn je tudíž jediná, kdo má do výše zmíněných vztahů vhléd.

Nutno podotknout, že pokud chci, aby o čemkoliv z toho veřejně promluvila, čeká mě pořádná kupa práce.

V kanceláři jsem dneska zůstala dlouho do večera, a když se konečně dostanu domů, je krátce před devátou. Můj byt je malý, nejpráhodnější označení bude nejspíš *mrřavá krabička od sardinek*. Nicméně je k nevíře, jak ohromné vám takové místečko může připadat, jakmile z něj zmizí polovina věcí.

David se odstěhoval před pěti týdny, ale já pořád ještě nezvládla nahradit nádobí, které si s sebou odnesl, ani kávový stolek, který nám loni dala jeho matka jako svatební dar. Bože. Nedotáhli jsme to ani k prvnímu výročí.

Když projdu dveřmi bytu a položím brašnu na pohovku, znovu se pozastavím nad tím, jak zbytečně malicherné od něj bylo, že si ten stolek vzal. Jeho nová garsonka v San Franciscu byla plně zařízená díky štědrému relokačnímu balíčku, který přišel s jeho povýšením. Tak trochu si myslím, že ten stůl nacpal někam do skladu spolu s jedním nočním stolkem, o němž neochvějně prohlásil, že mu po právu patří, a všemi našimi kuchařkami. Ty kuchařky mi nechybí. Nevařím. Ale když jsou věci nadepsané slovy „Monique a Davidovi, pro léta společného štěstí“, přemýšlíte o nich jako o napůl svých.

Pověsím si kabát a nikoliv poprvé uvažuji o tom, která z následujících otázek má blíž k pravdě: vzal David tu novou práci a odstěhoval se do San Francisca *beze mě*? Anebo jsem se já odmítla odstěhovat z New Yorku *jen kvůli němu*? Když si zouvám boty, opět dospěju k závěru, že odpověď bude někde uprostřed. Pak se ale vrátím k myšlence, která mě pokaždé znovu píchne u srdce: *On vážně odešel*.

Objednám si pad thai a vlezu do sprchy. Pustím na sebe téměř vařící vodu – miluju, když je tak horká, až skoro pálí. Taky mám ráda vůni šamponu. Je docela dobře možné, že nejšťastnější jsem právě pod sprchou. Právě tam, v páře a pokrytá mydlinami, se necítím jako Monique Grantová, ženská, kterou někdo opustil. Ani jako Monique Grantová, pisatelka, co uvízla

na mrtvém bodě. Jsem prostě Monique Grantová, majitelka luxusních koupelových produktů.

Důkladně se vyráchám, až moje kůže připomíná sušenou švestku, otřu se ručníkem, a když si natáhnu tepláky a vlasy si stáhnou z obličeje, je to právě včas na to, abych otevřela poslíčkovi, který zrovna dorazil.

S plastovou krabičkou s jídlem se usadím na pohovku a snažím se dívat na televizi. Zkousím vypnout. Chci přimět mozek, aby dělal cokoli, jenom nemyslel na práci nebo na Davida. Ale jakmile dojím, uvědomím si, že je to marné. To už můžu spíš ještě chvíli pracovat.

Celé je to pěkně děsivé – pomyšlení na rozhovor s Evelyn Hugo, na to, že mám za úkol kontrolovat, jakým směrem se bude ubírat její vyprávění, a zároveň zkusit zajistit, aby v tom ohledu nemanipulovala ona mě. Často mám sklon k tomu, přehnat to s přípravou. Ještě podstatnější však je, že jsem odjakživa tak trochu jako pštros, ochotná strčit hlavu do písku a vyhnout se věcem, kterým nechci čelit.

A tak se následující tři dny zaobírám jenom Evelyn. Trávím je tím, že si procházím staré články o jejích manželstvích a skandálech. Po večerech sleduju její staré filmy.

Dívám se na její scény v *Západu slunce v Severní Karolíně*, *Anně Kareninové*, *Nefritové krásce* a *Pro nás všechno*. GIF s klipem, v němž vystupuje z vody v *Boute-en-Train*, si přehraju tolikrát, že když usnu, dokonce se mi o něm zdá.

A při sledování jejích filmů se do ní začnu tak trochu zamilovávat. Mezi jedenáctou večerní a druhou ranní, zatímco zbytek světa spí, se mi na notebooku mihotají její záběry a její hlas mi zaplňuje obývací pokoj.

Nejde popřít, že je to výjimečně krásná žena. Lidé často mluví o jejím rovném, silném obočí a blondatých vlasech, ale já nemůžu spustit oči z rysů jejího obličeje. Má výraznou čelist a vysoké lícní kosti, vrcholem všeho jsou její neuvěřitelně plné rty. Má obrovské oči, které nejsou ani tak kulaté jako spíš

oválné a podlouhlé jako obrovské mandle. Její opálená kůže vedle jejích plavých vlasů navozuje dojem pláže, ale zároveň je elegantní. Víím, že to není přirozené, tak blondaté vlasy a tak bronzová pokožka, ale stejně nemůžu setřást pocit, že by to tak být mělo, že by se lidé měli rodit přesně takhle.

Nepochybuju o tom, že právě tohle alespoň částečně stojí za slovy filmového historika Charlese Reddinga, který jednou prohlásil, že mu Evelynina tvář připadá „nevyhnutelná“. „Je tak nádherná,“ prohlašuje Redding, „tak bezmála dokonalá, že když na ni pohlédnete, zmocní se vás pocit, že její rysy, přesně v tomto spojení a proporcích, se dříve nebo později zkrátka musely udát.“

Ukládám si snímky Evelyn z padesátých let, na kterých má upnuté svetry a špičaté podprsenky, oficiální fotografie jí a Dona Adlera v Sunset Studios krátce poté, co se vzali, její fotky z raných šedesátek, kde má dlouhé rovné vlasy, hustou ofinu a šortky.

Na jednom snímku sedí na panenské pláži v bílých jednodílných plavkách, obrovský černý klobouk s širokou povislou krepou jí zakrývá většinu obličeje, zatímco platinově blond vlasy a pravou část obličeje má zalité sluncem.

Jeden z mých nejoblíbenějších je černobílý snímek ze Zlatých glóbulů z roku 1967. Evelyn na něm sedí s vlasy staženými ve volném drdolu. Na sobě má světlé krajkové šaty s hlubokým výstřihem, který má zcela pod kontrolou, ale zároveň ho všem dává plně na odiv, a vysoký rozparek sukně odhaluje její pravé stehno.

Vedle ní sedí dva muži, jejichž jména skončila v propadlišti dějin. Upřeně na ni zírají, zatímco ona hledí přímo na jeviště. Muž vedle ní jí zírá do výstřihu. Ten druhý na její stehno. Oba se zdají být jako u vytržení, zjevně doufají, že zahlédnou ještě o kousek víc.

Možná nad tou fotkou trochu moc dumám, ale začínám si všímat jistého vzorce – po setkání s Evelyn vždycky tajně doufáte, že vás pustí ještě o kousek dál. A ona to nikdy nedovolí.

I v hojně diskutované postelové scéně ze *Tří hodin ráno* z roku 1977, kde se vsedě svíjí na Donu Adlerovi, jsou její plně odhalená prsa vidět sotva tři vteřiny. Roky se šušovalo o tom, že film se stal kasovním trhákem proto, že milenecké páry na něj chodily mnohokrát za sebou.

Jak dokáže Evelyn tak přesně vědět, kolik toho ze sebe odhalit a kolik si toho naopak nechat pro sebe?

A změní se tohle všechno, když má teď něco na srdci? Anebo si se mnou bude hrát, tak jako si celé roky hrála se svým publikem?

Co když mi Evelyn Hugo řekne akorát dost na to, abych seděla jako na trní, ale ve skutečnosti mi vlastně neprozradí vůbec nic?

3

Probudím se hodinu předtím, než mi zazvoní budík. Zkontroluju e-maily včetně toho od Frankie s předmětem „KOUKEJ SE OZVAT“, který na mě huláká ve velkých písmenech. Připravím si malou snídani.

Obléknu si volné černé kalhoty, bílé tričko a své oblíbené sako se vzorem rybí kost. Dlouhé, kudrnaté vlasy si stáhnou do vysokého drdolu. Vzdám se pro dnešek kontaktních čoček a mezi svými brýlemi si vyberu ty s nejsilnějšími černými obroučkami.

Při pohledu do zrcadla si všimnu, že od chvíle, co mě David opustil, jsem zhubla v obličeji. Odjakživa mám štíhlou postavu, ale kdykoliv začnu nabírat váhu, vždycky se to nejdřív projeví na mém zadku a obličeji. A život s Davidem, ty dva roky, co jsme spolu chodili, a jedenáct měsíců manželství, vyústil v to, že jsem pár kil přibrala. David rád jí. Ale zatímco on pokaždé brzy ráno vstal, aby to vyběhal, já si přispala.

Když se teď na sebe, hezky upravenou a štíhlejší, dívám, pocítím záchvěv sebevědomí. Vypadám dobře. Cítím se dobře.

Než vyjdu ze dveří, popadnu kašmírový šátek v barvě velbloudí hnědi, který mi dala máma loni k Vánocům. A potom už jdu krok sun krok, seběhnu do metra, směrem na Manhattan a pak pokračuju do centra.

Evelyn žije kousek od Páté Avenue, v bytě s výhledem na Central Park. Důkladně jsem si ji prolustrovala na internetu,

takže vím, že kromě něj vlastní ještě plážovou vilu poblíž Malagy ve Španělsku. Tenhle byt má od konce šedesátých let, kdy ho koupila s Harrym Cameronem. Vilu zdědila po smrti Roberta Jamisona před téměř pěti lety. Kéž bych se ve svém příštím životě vrátila jako filmová hvězda s pořádnými podíly z výdělků na všech svých projektech.

Budova, v níž Evelyn bydlí – pískovec, předválečná architektura ve stylu beaux-arts –, působí alespoň zvenku mimořádně. Ještě než vstoupím dovnitř, pozdraví mě starší pohledný portýr s laskavými očima a vlídným úsměvem.

„Můžu vám nějak pomoci?“ zeptá se mě.

Zjistím, že se to stydím být jen vyslovit. „Jdu za Evelyn Hugo. Jmenuju se Monique Grantová.“

Usměje se a otevře mi dveře. Je jasné, že mě čekal. Doprovodí mě k výtahu a stiskne tlačítko pro nejvyšší podlaží.

„Hezký den, slečno Grantová,“ řekne a pak zmizí, když se výtahové dveře zavřou.

Na zvonek Evelynina bytu zazvoním přesně v jedenáct dopoledne. Otevře mi žena v džínách a tmavě modré blůze. Vypadá zhruba na padesát, možná je o pár let starší. Je asijského původu a rovné, uhlově černé vlasy má stažené do culíku. V ruce drží štos napůl otevřené pošty.

Usměje se a natáhne ke mně ruku. „Vy musíte být Monique,“ řekne, když jí podám tu svoji. Vypadá jako člověk, který mile rád potkává nové lidi, a mně se hned začne zamlouvat, i když jsem si přísně slíbila, že zůstanu neutrální ke všemu, s čím se tu dnes setkám.

„Já jsem Grace.“

„Dobrý den, Grace,“ pozdravím. „Ráda vás poznávám.“

„Nápodobně. Pojdte dál.“

Grace ustoupí a pokyne mi, abych šla dovnitř. Položím brašnu na zem a sundám si kabát.

„Můžete si ho pověsit přímo tady,“ řekne, otevře dveře na samém kraji předsíně a podává mi dřevěné ramínko.

Šatník je velký jako jediná koupelna v mém bytečku. Není žádným tajemstvím, že Evelyn je bohatší než bůh. Ale tím se já nesmím nechat zastrašit. Evelyn je krásná, bohatá a taky mocná, svůdná a okouzlující. A já jsem jenom obyčejná smrtelnice. Musím samu sebe nějak přesvědčit, že jsme si rovnocennými partnerkami, jinak z toho bude absolutní fiasko.

„Paráda,“ řeknu s úsměvem. „Děkuju vám.“ Pověším si kabát na ramínko, které zaháknu na tyč v šatníku, a nechám Grace, aby za námi zavřela.

„Evelyn se nahoře připravuje. Dáte si něco? Vodu, kávu, čaj?“

„Káva by byla skvělá,“ odpovím.

Grace mě zavede do salonu. Je světlý a vzdušný, s bílými knihovnamy sahajícími od podlahy ke stropu a dvěma důkladně vypořstrovanými, krémově bílými křesly.

„Posadte se,“ vyzve mě. „Jak ho máte ráda?“

„Kafe?“ zeptám se nejistě. „Se smetanou? Tedy, stačí i mléko, ale smetana by byla skvělá. Zkrátka co máte.“ Dám se dohromady. „Chci říct, že bych si dala kávu s krapítkem smetany, pokud je k dispozici. Je na mně poznat, že jsem nervózní?“

Grace se usměje. „Trochu. Ale nemáte se čeho bát. Evelyn je velice laskavá. Je velmi svá a uzavřená, na což si asi budete chvíli zvykat. Už jsem ale pracovala pro spoustu lidí a můžete mi věřit, že Evelyn je z nich nejlepší.“

„Zaplatila vám, abyste to řekla?“ zeptám se. Snažím se o vtip, ale zní to vyhoceněji a útočněji, než jsem zamýšlela.

Grace se našťestí zasměje. „Je pravda, že loni nám s manželem k Vánocům zaplatila dovolenou v Londýně a Paříži. Takže sice nepřímo, ale ano, nejspíš ano.“

Kristepane. „A je to jasné. Až s tím praštíte, chci vaši práci.“

Grace se zasměje. „Platí. A za chvíli vám přinesu vaši kávu s krapítkem smetany.“

Posadím se a kouknu na telefon. Mám tam zprávu od mámy, přeje mi hodně štěstí. Kliknu na ni, abych jí odpověděla, ale topím se v pokusech o to, správně napsat slovo *pohoda*, které

mi automatické opravy mění na *pohroma*, když vtom na scho-
dech zaslechnu kroky. Ohlédnu se a spatřím, jak ke mně kráčí
devětasedmdesátiletá Evelyn Hugo.

Je právě tak dechberoucí jako na všech svých fotografiích.

Držením těla připomíná baletku. Na sobě má černé legínové
kalahoty a dlouhý šedo-modrý pruhovaný svetr. Je stejně štíhlá
jako vždycky, a že podstoupila plastickou operaci, poznám je-
dině z toho, že nikdo jejího věku nemůže bez pomoci doktorů
vypadat takhle.

Její pokožka září a je na ní patrný nenápadný náznak červené,
jako by si ji důkladně vydrhla. Má nasazené umělé řasy, anebo
si je možná dává prodlužovat. Její kdysi ostře řezané lícni kosti
působí nyní malinko povisle. Stále ale mají narůžovělý nádech
a rty jí zdobí rtěnka v tmavě tělové barvě.

Vlasy jí spadají pod ramena v nádherné směsici bílé, šedé
a blond, světlé odstíny jí rámuji obličej. Určitě je má barvené
natřikrát, ale výsledný efekt vypovídá o ženě, která stárne s grá-
cíí a trávila čas lenošením na slunci.

Její obočí – tmavé husté rovné linky, jež bývaly jejím charak-
teristickým rysem – však během let prořídlo. A nyní má stejnou
barvu jako její vlasy.

Než ke mně dojde, všimnu si, že na nohou nemá boty, ale
velké tlusté pletené ponožky.

„Monique, dobrý den,“ pozdraví mě Evelyn.

Nenucenost a důvěrnost, s jakými pronese moje jméno, jako
by mě znala léta, mě na chvíli zaskočí.

„Dobrý den,“ odpovím.

„Já jsem Evelyn.“ Natáhne se ke mně, vezme mě za ruku a po-
třeše mi s ní. Náhle mi dojde, o jak výjimečný druh moci jde –
pronést svoje jméno, když ho všichni v místnosti, všichni na
celém světě, dávno znají.

Grace dorazí s bílým hrnkem kávy na bílém podšálku. „Pro-
sím. S krapátkem smetany.“

„Moc vám děkuju,“ řeknu a kávu si od ní vezmu.

„Přesně tak ji piju i já,“ poznamená Evelyn a já musím rozpačitě přiznat, že jsem z toho jako u vytržení. Mám pocit, jako bych ji potěšila.

„Mužu některé z vás přinést ještě něco dalšího?“ zeptá se Grace.

Zavrtím hlavou, Evelyn neodpoví. Grace odejde.

„Pojďte,“ řekne Evelyn. „Půjdeme do obývacího pokoje a uděláme si pohodlí.“

Když zvedám svou brašnu, Evelyn mi vezme kávu z ruky, aby mi ji odnesla. Jednou jsem četla, že charisma je „osobní kouzlo, které podněcuje oddanost“. Když teď sleduju, jak mi odnáší kávu, okamžitě se mi to vybaví. Spojení tak mocné ženy a tak malého, pokorného gesta je okouzující zcela nepochybně.

Vstoupíme do velké prosvětlené místnosti s francouzskými okny. Naproti bídlicově modré pohovce stojí ústřicově šedá křesla. Tlustý koberec pod našima nohama má jasně slonovinovou barvu; přejíždím po něm očima a nakonec zůstanu užasle zírat na černé koncertní křídlo vyjímající se ve světle, které sem dopadá okny. Na stěnách jsou zarámované dvě zvětšené černobílé fotografie.

Ta nad pohovkou zachycuje Harryho Camerona na place.

Nad krbem je plakát filmové verze *Malých žen* z roku 1959, v níž Evelyn hrála. Jsou na něm tváře Evelyn, Celie St. James a dvou dalších hereček. Všechny čtyři byly v padesátých letech slavné, ale jen Evelyn s Celií přestály zkoušku času. Když se teď na plakát dívám, přijde mi, že Evelyn a Celia září víc než zbylé dvě herečky, ale to se lehce řekne s takovým časovým odstupem. Vidím, co vidět chci, a můj dojem je založený na vědomí toho, jak to celé dopadne.

Evelyn položí můj hrnek s podšálkem na černě lakovaný stolek. „Posaďte se,“ vyzve mě, zatímco se sama usadí do jednoho z luxusních křesel. Zvedne nohy z podlahy a skrčí je pod sebou. „Kam je libo.“

Přikývnu a odložím brašnu. Sednu si na pohovku a vytáhnu zápisník.

„Takže vy hodláte vydražit svoje šaty,“ řeknu, když se uvelebím. S očekáváním popadnu propisku a jsem připravená poslouchat.

V tu chvíli Evelyn prohlásí: „Popravdě řečeno jsem vás sem pozvala pod falešnou záminkou.“

Pohlédnu jí přímo do očí, jsem si jistá, že jsem se přeslechla. „Prosím?“

Evelyn si v křesle poposedne a podívá se na mě. „Na tom, že předám Christie's několikery šaty k dražbě, toho není moc k vyprávění.“

„V tom případě –“

„Pozvala jsem vás sem, abychom probraly něco jiného.“

„Co přesně?“

„Můj životní příběh.“

„Váš životní příběh?“ vyhrknu ohromeně ve snaze se ujistit, že ji dobře chápu.

„Kompletně a se vším všudy.“

Kompletní zpověď Evelyn Hugo by byla... páni! Nemělo by to daleko k článku roku. „Vy chcete *Vivantu* povědět celý svůj životní příběh?“

„Ne,“ odpoví.

„Takže ho nechcete vypovědět kompletně a se vším všudy.“

„Nechci to udělat pro *Vivant*.“

„Tak proč jste mě sem potom zvala?“ zeptám se, ještě zmatenější než před chvílí.

„Svůj příběh hodlám svěřit vám.“

Podívám se na ni, snažím se rozluštit, co mi to vlastně říká.

„Chcete zveřejnit detaily z vašeho života, ale nemíníte to udělat s *Vivantem*, ale se mnou?“

Evelyn přikývne. „Teď to začínáte chápat.“

„Co přesně navrhuje?“ Není přece možné, že jsem právě nakráčela do situace, v níž mi jeden z bezkonkurenčně

nejzajímavějších žijících lidí nabízí svůj životní příběh *jen tak*. Nejspíš mi něco nedochází.

„Svůj příběh vám předám způsobem, který bude prospěšný pro nás obě. Upřímně řečeno, hlavně pro vás.“

„A jak hluboko přesně hodláte zajít?“ Možná po mně chce nějakou ležérní retrospektivu? Odlehčené vyprávění, které vyjde pod nakladatelem jejího vlastního výběru?

„Řeknu vám všechno do posledního puntíku. To dobré, zlé i ošklivé. Anebo si vyberte jakékoliv jiné klišé, které znamená, že vám řeknu pravdu naprosto o všem, co jsem kdy udělala.“

Páni.

Najednou si připadám nesmírně hloupě, že jsem za ní přišla a čekala, že mi bude povídat o šatech. Položím zápisník na stůl před sebou a propisku opatrně umístím na něj. Chci to zvládnout bezchybně. Jako by ke mně právě přiletěl nádherný křehký pták a usadil se mi na rameni, a pokud nezareaguju přesně tím správným způsobem, dost možná zase uletí.

„Dobrá, pokud to správně chápu, říkáte, že byste ráda přiznala nějaké hříchy mládí –“

Evelynino držení těla, které bylo až do téhle chvíle uvolněné a celkem nezaujaté, se promění. Teď se naklání směrem ke mně. „Nikdy jsem neřekla nic o přiznávání hříchů. O nějakých hříších nepadlo jediné slovo.“

Trochu se stáhnu. Zkazila jsem to. „Omlouvám se,“ řeknu vzápětí. „Podala jsem to nešťastně.“

Evelyn mlčí.

„Mrzí mě to, paní Hugo. Celá tahle situace je pro mě trochu neuvěřitelná.“

„Můžete mi říkat Evelyn,“ odvětlí.

„Dobře, Evelyn, jaký je tedy další krok? Co přesně nás dvě čeká?“ Uchopím hrnek s kávou, přiložím si ho ke rtům a trochu z něj usrknu.

„Titulní článek pro *Vivant* to nebude,“ odpoví.

„Ano, to jsem pochopila,“ řeknu a hrnek odložím.

„Napíšeme knihu.“

„Vážně?“

Evelyn přikývne. „Vy a já,“ řekne. „Četla jsem vaše články. Líbí se mi, že komunikujete jasně a výstižně. Píšete seriózním a účelným stylem, který obdivuju, a myslím, že by se pro mou knihu hodil.“

„Takže chcete, abych vám napsala životopis?“ To je bomba. Je to absolutní, totální fantazie. *Tohle* je dobrý důvod, proč zůstat v New Yorku. Báječný důvod. V San Franciscu k podobným věcem nedochází.

Evelyn znovu zavrtí hlavou. „Budou vám vyprávět svůj životní příběh, Monique. Řeknu vám úplnou pravdu. A vy o tom napíšete knihu.“

„A potom na obálku natiskneme vaše jméno a všem povíme, že jste ji napsala vy. Tak se to s životopisy slavných často dělá.“

Znovu zvednu svůj hrnek.

„Moje jméno se na obálce neobjeví. Budu totiž mrtvá.“

Káva mi zaskočí v krku, a jak se rozkašlu, na koberec dopadnou okrově zbarvené kapky.

„Proboha,“ vyhrknu možná až příliš hlasitě, když hrnek pokládám. „Rozlila jsem vám kávu na koberec.“

Evelyn nad tím mávne rukou, ale Grace zaklepe na dveře, pootevře je na pouhou škvíru a nakoukne dovnitř.

„Je všechno v pořádku?“

„Rozlila jsem kávu,“ odpovím.

Grace otevře dveře dokořán a přijde se podívat.

„Moc se omlouvám. Jen mě něco zaskočilo, to je celé.“

Zachytím Evelynin pohled; sice ji moc neznám, ale je mi jasné, že mě nabádá, ať držím jazyk za zuby.

„To nic není,“ odvětlí Grace. „Postarám se o to.“

„Máte hlad, Monique?“ zeptá se mě Evelyn a postaví se.

„Prosím?“

„Znám jeden podnik tady v ulici, kde dělají skvělé saláty. Zvu vás.“

Ještě není ani poledne, a když se mě zmocní úzkost, ze všeho nejdřív přijdu o chuť k jídlu, ale stejně přijmu, protože mám silný dojem, že se nejednalo o otázku.

„Výborně,“ řekne Evelyn. „Grace, zavoláte do Trambina, že přijdeme?“

Evelyn mě vezme za rameno a ani ne za deset minut už kráčíme po dokonale upravených chodnících Upper East Side.

Mrazivě chladný vzduch mě zaskočí a všimnu si, že Evelyn si obtočí kabát těsně kolem útlého pasu.

Ve slunečním světle jsou u ní znaky stárnutí více patrné. Běльмо očí má zamžené, pokožka na rukou je skoro průsvitná. Žíly s nádechem jasně modré mi připomenou babičku – milovala jsem jemnou papírovou křehkost její kůže, to, jak se poté, co jsem se jí dotkla, nevypjala zpátky na své místo, ale zůstala tam, kde byla.

„Evelyn, co tím myslíte, že budete mrtvá?“

Zasměje se. „Myslím tím, že chci, abyste tu knihu po mé smrti vydala jako autorizovanou biografii pod svým jménem.“

„Dobře,“ řeknu, jako by bylo úplně normální, že vám někdo oznámí něco takového. A potom si uvědomím, že ne, že je to šílené. „Nechci být necitlivá, ale chcete tím říct, že umíráte?“

„Všichni umíráme, moje milá. Vy umíráte, já umírám, i ten chlapík támhle umírá.“

Ukáže na muže ve středních letech, který je na procházce s chundelatým černým psem. Slyší ji, uvidí prst, jímž na něj ukazuje, a uvědomí si, kdo to mluví. Šok a překvapení mu zkroutí obličej natolik, že je to vyloženě komické.

Zahne se k restauraci a sejde dva schody vedoucí k jejím dveřím. Evelyn se posadí u stolu v zadní části podniku. Nikdo ji k němu nezavede. Zkrátka a dobře ví, kam má jít, a předpokládá, že to všem ostatním dojde a pospíší si za ní. K našemu stolu přijde číšník v černých kalhotách a bílé košili s černou kravatou a položí před nás dvě sklenice. V té Evelynině není žádný led.

„Díky, Troyi,“ řekne.

„Mícháný salát?“ zeptá se jí.

„Pro mě samozřejmě ano, ale tady u své přítelkyně si nejsem jistá,“ odpoví Evelyn.

Seberu ze stolu ubrousek a rozložím si ho do klína. „Mícháný salát zní skvěle, děkuju.“

Troy se usměje a odejde.

„Bude vám chutnat,“ poznamená Evelyn, jako bychom byly dvě kamarádky, které si nenuceně povídají.

„Dobrá,“ řeknu v pokusu stočit rozhovor původním směrem. „Povězte mi víc o té knize, kterou budeme psát.“

„Pověděla jsem vám všechno, co potřebujete vědět.“

„Pověděla jste mi, že já ji mám napsat a že vy umíráte.“

„Měla byste si dávat větší práci s volbou slov.“

Sice jsem se s ní ocitla v trochu jiném světě a ani v životě zrovna nejsem přesně tam, kde bych chtěla být, ale o volbě slov něco vím.

„Musela jsem vás špatně pochopit. Ujišťuju vás, že slova volím s rozmyslem.“

Evelyn pokrčí rameny, tímhle hovorem nemá co ztratit. „Jste mladá a celá vaše generace se bezstarostně ohání slovy, která mají velký význam.“

„Ach tak.“

„A neřekla jsem, že hodlám přiznávat jakékoliv hříchy. Označit to, co se vám chystám povědět, za nějaký hřích je zavádějící a urážlivé. Nelituju věcí, které jsem udělala – alespoň ne těch, u nichž byste to čekala –, a to navzdory tomu, jak těžké mohly být nebo jak ohavné se můžou zdát na chladném denním světle.“

„*Je ne regrette rien*,“ řeknu, zvednu svoji sklenku s vodou a upiju z ní.

„Přesně tak,“ odvětví Evelyn. „I když ta píseň je spíš o tom, že ničeho nelitujete, protože nežijete v minulosti. Já tím chci říct, že bych se i dnes v mnoha ohledech rozhodla stejně. Aby bylo jasno, jsou věci, kterých lituju. Jenom... to nejsou ty skutečné špinavosti. Není mi líto celé řady lží, které jsem řekla, ani lidí,

jimž jsem ublížila. Jsem srovnána s tím, že udělat správnou věc občas znamená, že se všechno ošklivě pokazí. Taky mám sama se sebou soucit. Důvěřuju si. Vezměte si například ten moment, kdy jsem na vás u sebe doma vyjela, protože jste řekla, že hodlám přiznat svoje hříchy. Nebylo to ode mě pěkné a nejsem si jistá, že jste si to zasloužila. Ale nelituju toho, protože vím, že jsem pro to měla své důvody a s každou myšlenkou a pocitem, které k té chvíli vedly, jsem udělala, co jsem mohla.“

„Slovem ‚hřích‘ se cítíte dotčená, protože naznačuje, že vás něco mrzí.“

Dorazí naše saláty a Troy začne beze slova rozmílat pepř na ten Evelynin, dokud žena nezvedne ruku a neusměje se. Já zavrtím hlavou.

„Něco vás může mrzet, a přitom toho nemusíte litovat,“ řekne Evelyn.

„Máte naprostou pravdu,“ odvětim. „To je mi jasné. Doufám, že do budoucna připustíte možnost, že se spolu názorově shodneme, i když způsobů, jak přesně interpretovat, o čem mluvíme, bude třeba celá řada.“

Evelyn zvedne vidličku, ale nic s ní neudělá. „U novinářky, které mám svěřit svůj odkaz, považuju za velmi důležité, aby říkala navlas to samé, co myslím, a svými slovy myslela přesně to, co říkám,“ prohlásí Evelyn. „Pokud vám mám vyprávět o mém životě, jestli vám mám povědět o tom, co se skutečně stalo – pravdu o všech mých manželstvích, o filmech, které jsem natočila, o lidech, které jsem milovala, s nimiž jsem spala nebo jim ublížila, o tom, jak jsem se zkompromitovala a kam mě to přivedlo –, potom musím vědět, že mi rozumíte. Musím si být jistá, že mi budete pozorně naslouchat a nebudete do mého příběhu vnášet své vlastní závěry.“

Mýlila jsem se. Není to tak, že by Evelyn tímhle rozhovorem neměla co ztratit. Dokáže mluvit nenuceně o mimořádně důležitých věcech. Ale právě teď, přesně v tomhle okamžiku, kdy si dává tolik načas s tím, aby vypíchl, co konkrétně je

pro ni důležité, mi dochází, že se to děje. Je to realita. Ona mi doopravdy hodlá vypovědět svůj životní příběh – příběh, který nepochybně zahrnuje drsnou pravdu o její kariéře, manželstvích i její image. Staví se do mimořádně zranitelné pozice a mně dává obrovskou moc. Netuším, proč ji dává mně, což ale nemění nic na skutečnosti, že to dělá. A mým současným úkolem je ukázat jí, že jsem té moci hodná a budu s ní nakládat s posvátnou úctou.

Odložím vidličku. „To dává naprostý smysl a omlouvám se, pokud jsem byla lehkovážná.“

Evelyn nad tím mávne rukou. „Lehkovážná je teď celá kultura. To je teď moderní.“

„Mohla bych vám položit ještě pár otázek? Slibuju, že jakmile si zmapuju terén, budu se soustředit čistě na to, co mi chcete říct a co svými slovy myslíte, až se budete cítit pochopená do takové míry, že si nebudete moct představit lepší strážkyni svých tajemství než právě mě.“

Moje upřímnost ji na prchavý okamžik odzbrojí. „Můžete začít,“ řekne a ují ze svého salátu.

„Pokud mám tu knihu vydat po vaší smrti, jaký finanční zisk si představujete?“

„Pro sebe, nebo pro vás?“

„Začněme vámi.“

„Pro sebe žádný. Nezapomínejte, že budu mrtvá.“

„To jste zmínila.“

„Další otázky.“

Spiklenecky se k ní nakloním. „Vážně nerada se ptám na něco tak vulgárního, ale jaký časový plán si představujete? Mám tu knihu schraňovat roky, dokud...“

„Neumřu?“

„No... ano,“ odpovím.

„Další otázka.“

„Cože?“

„Další otázka, prosím.“

„Na tu předchozí jste neodpověděla.“

Evelyn mlčí.

„Tak tedy dobrá, jaký finanční zisk z toho poplyne mně?“

„To je mnohem zajímavější dotaz a já už si říkala, proč vám tak trvá ho položit.“

„No, tak teď na něj došlo.“

„Budeme se spolu potkávat následujících několik dní, tak dlouho, jak bude potřeba, a já vám povím absolutně všechno. A potom náš vztah skončí a vy budete mít svobodu, anebo bych spíš měla říct povinnost, proměnit moje slova v knihu a prodat ji tomu, kdo nabídne nejvíc. A tím myslím opravdu nejvíc. Trvám na tom, abyste o ceně vyjednávala nemilosrdně, Monique. Ať vám zaplatí to, co by zaplatili bílému muži. A až to uděláte, všechno do poslední pence bude vaše.“

„Moje?“ vyhrknu, jako by do mě uhodilo.

„Měla byste se napít. Vypadáte na omdlení.“

„Evelyn, autorizovaná biografie o vašem životě, v níž mluvíte o všech sedmi manželstvích...“

„Ano?“

„Taková kniha automaticky vydělá miliony dolarů, i když smlouvat nebudu.“

„Vy ale smlouvat budete,“ řekne Evelyn, upije vody a vypadá potěšeně.

Následující otázku musím položit. Už okolo ní tancujeme příliš dlouho. „Proč byste pro mě, pro všechno na světě, něco takového dělala?“

Evelyn přikývne, ten dotaz čekala. „Prozatím to považujte za dar.“

„Ale proč?“

„Další otázka.“

„Vážně.“

„Vážně, Monique, další otázka.“

Omylem upustím vidličku na svůj slonovinově bílý ubrousek. Olej ze záhlavky prosákne látkou, která ztmavne a lehce

zprůsvitní. Míchaný salát je výborný, ale je v něm spousta cibule a já cítím, jak se můj dech šíří prostorem okolo mě. Co to má všechno zatraceně znamenat?

„Nesnažím se být nevděčná, ale snad si zasloužím vědět, proč se mě jedna z nejslavnějších hereček všech dob rozhodla vytáhnout z šedé anonymity, udělat ze mě svou životopiskyni a dát mi možnost vydělat miliony dolarů na svém příběhu.“

„Podle *Huffington Post* bych svůj životopis mohla prodat až za dvanáct milionů dolarů.“

„Kristepane.“

„Zvídavé jedince to očividně zajímá.“

Potěšení a radost, které Evelyn zjevně nachází v tom, jak ve mně vzbuzuje nevěřičnost, mi napovědí, že přinejmenším částečně tu jde i o mocenskou hru. Ráda se staví nonšalantně k věcem, které by jiným lidem změnily život. To je docela přílehavá definice moci, ne? Přihlížet tomu, jak se ostatní uštvou v honbě za něčím, co pro vás samotné nic neznamená?

„Dvanáct milionů je hodně peněz, nechápejte mě špatně...“, řekne a nemusí větu dopovědět, abych ji v duchu dokončila sama. *Ale pro mě to zase tolik není.*

„Ale stejně, Evelyn, proč? Proč já?“

Pohlédne na mě se stoickým výrazem ve tváři. „Další otázka.“

„Při vši úctě teď nejste právě fér.“

„Nabízím vám možnost vydělat jmění a katapultovat se na vrchol své branže. Nemusím být fér. Rozhodně ne v případě, že férovost definujete takhle.“

Na jednu stranu je jasné, že bych po té příležitosti měla skočit všemi deseti. Evelyn mi ale zároveň neřekla vůbec nic konkrétního. Navíc bych mohla přijít o práci, kdybych si takový příběh uzmula pro sebe. A ta práce je v tuhle chvíli to jediné, co mám.

„Můžu dostat trochu času na to, abych si to promyslela?“

„Co si chcete promýšlet?“

„Tohle všechno.“

Evelyn nepatrně přimhouří oči. „Co je na tom, prosím vás, k promýšlení?“

„Mrzí mě, jestli jsem vás tím urazila,“ řeknu.

Evelyn mě přeruší. „*Neurazila* jste mě.“ Pouhý náznak toho, že bych se jí mohla dostat pod kůži, se jí dostane pod kůži.

„Musím to všechno dobře zvážit,“ vysvětlím. Mohli by mě vyhodit. Evelyn by z toho mohla vycouvat. Mohla bych tu knihu velkolepě zpackat.

Evelyn se předkloní, zkouší mě. „Jako například co?“

„Například jak to celé podám ve *Vivantu*. Myslí si, že získá exkluzivní interview. Právě teď nejspíš obvolávají fotografy.“

„Thomasu Welchovi jsem řekla, aby jim absolutně nic nesliboval. Pokud udělali předčasné závěry o nějakém titulním článku, jde to na triko jim.“

„Jenže to jde i na moje triko. Protože teď vím, že s nimi neholdáte spolupracovat.“

„A?“

„A co mám podle vás dělat? Vrátit se do kanceláře a oznámit své šéfové, že *Vivantu* rozhovor sice neposkytnete, zato ale společně píšeme knihu? Bude to vypadat, že jsem to provedla za jejich zády, ještě k tomu v pracovní době, a že jsem si jejich článek roku ukradla pro sebe.“

„To není můj problém,“ řekne Evelyn.

„Ale právě to si musím promyslet. Protože je to můj problém.“

Evelyn mě poslouchá. Poznám, že mě bere vážně, protože odloží svou sklenici s vodou a pohlédne přímo na mě, lokty se přitom opírá o stůl. „Máte před sebou příležitost, která se člověku naskytne jedinkrát za život, Monique. To je vám jasné, vidíte?“

„Samozřejmě.“

„Tak si prokažte laskavost a naučte se, jak ten život chytit za pačesy, moje milá. Nezaobírejte se tolik tím, jestli jednáte správně, když je naprosto jasné, že byste měla jednat chytře.“

„Podle vás bych v tomhle se svými zaměstnavateli neměla jednat na rovinu? Budou si myslet, že jsem je záměrně podrazila.“

Evelyn zavrtí hlavou. „Když si můj tým vyžádal speciálně vás, vaše firma bleskově zareagovala tím, že mi nabídla zkušenější redaktory. S tím, že pošlou vás, souhlasili, teprve když jsem jim dala jasně na srozuměnou, že to budete buď vy, anebo nikdo. A víte, proč to udělali?“

„Protože si nemyslí, že jsem –“

„Protože provozují podnikání. Stejně jako vy. A váš podnik má právě teď možnost udělat díru do světa. Musíte se rozhodnout. Napíšeme spolu knihu, anebo ne? Měla byste vědět, že pokud ji nenapíšete vy, nikomu jinému ji nedám. V tom případě umře se mnou.“

„Proč byste svůj životní příběh svěřovala výhradně mně? Ani mě neznáte. Nedává to smysl.“

„Nemám absolutně žádnou povinnost dávat vám smysl.“

„O co vám jde, Evelyn?“

„Máte příliš mnoho otázek.“

„Přišla jsem s vámi udělat rozhovor.“

„Stejně.“ Upije vody, polkne a pohlédne mi přímo do očí. „Než skončíme, nezůstane vám jedna jediná,“ odvěti. „Slibuju, že vám všechny otázky, na něž tak zoufale chcete znát odpověď, zodpovím. Ale nebude to ani o minutu dřív, než budu sama chtít. Rozhoduju tady já. Tak to zkrátka bude.“

Poslouchám ji, přemýšlím o tom. Dojde mi, že bych byla naprostý idiot, kdybych se takové příležitosti, nehledě na podmínky, nechopila. Nezůstala jsem v New Yorku a nenechala Davida odjet do San Francisca, protože mám ráda sochu Svobody. Udělala jsem to proto, že chci po kariérním žebříčku vyšplhat tak vysoko, jak to jen půjde. Protože chci, aby se moje jméno, jméno, které mi dal otec, jednoho dne psalo velkými, tučnými písmeny. Tohle je moje příležitost.

„Fajn,“ řeknu.

„No tak dobrá. To ráda slyším.“ Napětí v Evelyniných ramech poleví, znovu zvedne sklenici vody a usměje se. „Monique, myslím, že se mi líbíte.“

Zhluboka se nadechnu, teprve teď si uvědomím, jak rychle jsem doteď oddechovala. „Děkuju, Evelyn. Hodně to pro mě znamená.“

4

S Evelyn znovu stojíme u ní v předsíni. „Za půl hodinky se sjedeme u mě v pracovně.“

„Dobře,“ řeknu, zatímco Evelyn odchází chodbou, a nakonec zmizí z dohledu. Sundám si kabát a pověším ho do šatníku.

Měla bych ten čas využít k tomu, že se ohlásím Frankie. Pokud jí brzy nedám vědět, jak se věci mají, dojde si pro mě.

Jen se musím rozhodnout, jak se s tím vypořádám. Jak zajistím, že se mě Frankie o tuhle příležitost mermomocí nepokusí připravit?

Podle mě mám jedinou možnost – budu předstírat, že jde všechno podle plánu. A můj jediný plán je lhaní.

Nadechnu se.

Jedna z mých nejranějších dětských vzpomínek pochází ze dne, kdy mě rodiče vzali na pláž Zuma Beach v Malibu. Myslím, že bylo pořád ještě jaro, voda nebyla dostatečně teplá na to, aby v ní bylo příjemně.

Máma zůstala na pláži, kde nám rozložila deku a do písku zapíchla slunečník, zatímco táta mě popadl a rozeběhl se k moři. Vzpomínám si, že jsem si v jeho náručí připadala jako pírkó. A pak mi do vody ponořil nohy a já se rozkřičela a naříkala jsem, že je moc studená.

Souhlasil se mnou. Byla studená. Ale potom řekl: „Jenom se pětkrát nadechni a vydechni. Vsadím se, že potom ti tak studená připadat nebude.“

Sledovala jsem, jak si namáčí vlastní nohy. Dívala jsem se, jak dýchá. A pak jsem do vody znovu ponořila ty svoje a dýchala spolu s ním. Samozřejmě měl pravdu. Nebyla zase tak ledová.

Od té doby se mnou táta dýchal, kdykoliv jsem měla na krajičku. Když jsem si odřela loket, když se mi sestřenka posmívala, že vypadám jako sušenka Oreo, nebo když mi máma řekla, že si nemůžeme pořídit štěně, táta se se mnou posadil a dýchali jsme spolu. I po všech těch letech mi vzpomínky na tyhle chvíle stále ještě působí bolest.

Ale právě teď, přímo tady, u Evelyn v předsíni, vyrovnaně dýchám a soustředím se na sebe, jak mě to naučil táta.

A potom, jakmile se cítím klidná, vezmu telefon a zavolám Frankie.

„Monique.“ Vezme to s druhým zazvoněním. „Mluv. Jak to jde?“

„Jde to dobře,“ odpovím. Překvapí mě, jak vyrovnaný a nevzrušený mám hlas. „Evelyn je víceméně všechno, co bys od takové legendy čekala. Pořád je nádherná. Charismatická jako vždycky.“

„A?“

„A... dává se to do pohybu.“

„Hodlá se závazně vyjádřit k nějakému jinému tématu než k těm šatům?“

Co jí na to říct, abych si začala krýt vlastní záda? „Víš, chce tu dražbu dostat do novin, ale ohledně všeho ostatního je dost zdrženlivá. Zatím se snažím být milá, abych si získala její důvěru, než na ni začnu tlačit.“

„Nechá se nafotit na obálku?“

„To zatím nedokážu říct. Věř mi, Frankie,“ odpovím a nenávidím, jak upřímně ta slova zní, když mi vycházejí z úst. „Vím, jak je to důležité. Ale právě teď bude nejlepší zajistit, že si mě Evelyn oblíbí, abych ji pak mohla zkusit ovlivnit a zapracovat na tom, o co nám jde.“

„Dobře,“ řekne Frankie. „Pochopitelně nechci jen pár šteků o šatech, ale i tak je to víc, než z ní kterýkoliv jiný magazín

vymámil za celé roky, takže...“ Mluví dál, ale já už ji neposlouchám. Příliš se totiž soustředím na to, že Frankie nedostane ani ty šťěky.

A že já dostanu mnohem, mnohem víc.

„Musím končit,“ omluvím se. „Za pár minut máme pokračovat v interview.“

Ukončím hovor a vydechnu. *Zatraceně, to dám.*

Procházím bytem a zaslechnu Grace v kuchyni. Otevřu kyvné dveře a vidím, jak zastříhuje stonky květin.

„Pardon, že ruším. Evelyn mi řekla, že se sejdeme u ní v pracovně, ale já tak úplně nevím, kde to je.“

„Aha,“ řekne Grace, odloží nůžky a otře si ruce o utěrku. „Ukážu vám to.“

Následuju ji vzhůru po schodišti a pak do Evelyniny pracovny. Její stěny mají pozoruhodnou jedolitou uhlově šedou barvu, koberec, pokrývající část podlahy, je zlatě béžový. Velká okna lemují tmavomodré závěsy, na protější straně místnosti jsou vestavěné knihovny. Naproti obrovskému skleněnému stolu stojí šedomodrá pohovka.

Grace se usměje, načež odejde a nechá mě, abych počkala na Evelyn. Upustím brašnu na pohovku a podívám se na telefon.

„Vy si sedněte za stůl,“ řekne Evelyn, jakmile vejde dovnitř. Podá mi sklenici vody. „Postup bude zřejmě takový, že vy budete psát a já mluvit.“

„Nejspíš ano,“ odvětim a posadím se na židli u stolu. „Biografii jsem ještě nikdy nepsala. Koneckonců nejsem životopiskyně.“

Evelyn na mě upřeně pohlédne. Sedí na pohovce naproti mně. „Dovolte, ať vám něco vysvětlím. Když mi bylo čtrnáct, moje matka už byla po smrti a já žila se svým otcem. Čím jsem byla starší, tím víc jsem si uvědomovala, že je jen otázkou času, než se mě pokusí provdat za nějakého svého kamaráda nebo svého šéfa – někoho, kdo by mu mohl dopomoci k lepšímu postavení. A pokud mám být upřímná, čím víc jsem dospívala, tím míň jsem si byla jistá, že na mě otec něco nezkusí sám.“